

— А на, че се не боя... Машина е то... Разправѣха по насъ за туй нѣщо!..

И Колчо се осѣкна съ прѣсти.

Мама го погледна недоволно, послѣ се спогледаха съ татка и каза, като дръпна Колча за рамо:

— Е, стига толкова! Иди си, иди си!..

— Мамичко! нека остане още!.. Азъ ще поставя пѣсничката: „Кждѣ, кждѣ, кждѣ се изгубихте вие“...

— Той нищо не разбира... Все едно му е...

Колчо отиде въ кухнята. На прага на трапезарията той се обърна и каза:

— Господжо, ще ми дадешъ ли кирията?..

— Разбира се...

— А ти сега ми я дай, а то утречко въ зори ще замина — ти ще спишъ...

— Върви, върви!.. Ще я пратя по готвачката...

— А ти на мене я дай: то е по-добрѣ... Още въ зори ще тръгна. Баща ми зарѣча да не прѣспивамъ. И безъ туй ще ми се кара...

Въ трапезарията влѣзе Борю.

— Прощавай, господарче! каза Колчо и протегна ржка.

Борю му подаде своята, но помисли и я скри задъ гърба си:

— Съ селянитѣ не бива да се хваща за ржка... каза той, като наведе кждравата си глава.

— Ами какъ, съ тѣхъ за кракъ бива, а? — Тихо, съ присмѣхъ, попита Колчо.

— Е, стига си разсждавалъ тукъ! строго каза госпожата. — Селянинъ — все селянинъ! Простакъ!... Махвай се!!...

Колчо наведе глава и излѣзе изъ трапезарията.